

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 007438 13 K
Bihać, 09.07.2014. godine

Pravosnažno 06.11.2014. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 007438 14 Kž 14 od 06.11.2014.
godine prvostepena presuda preinačena u
odluci o kazni pa se optuženi osuđuje na
kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina.
U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje
neizmjenjena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija; Vojislava Pušca kao predsjednika vijeća, te Deliste Delić i Muhameda Cimirotića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Kornelija Butkovića, u krivičnom predmetu optuženog Vrtunić Mladenka sin B. iz P., zbog krivičnog djela - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, (Sl. list R.BiH broj 2/92, dalje u tekstu KZ SFRJ), postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva Bihać, broj; T01 1 KTRZ 0003618 97 od 12.07.2013. godine, nakon održane glavne rasprave, donio je i javno objavio dana 09.07.2014. godine u prisustvu Kantonalnog tužitoa iz Bihaća Jasmina Mesića i optuženog Vrtunić Mladenka, a u odsustvu branioca optuženog Marinka Brkića, advokata iz Banja Luke, uredno obaviještenog, slijedeću ;

PRESUDU

Optuženi ;

VRTUNIĆ MLADENKO zv. „Vrci“ sin B. i majke J. J., rođen 10.10.1959. godine u K, JMB ..., po narodnosti ..., državljanin ..., nastanjen u P., D. O. bb, po zanimanju vozač, pismen, sa završenom srednjom školom, neoženjen, vojsku služio u Z. 1982/83 godine, vodi se u vojnoj evidenciji u P., slabog imovnog stanja, do sada neosuđivan, nalazi se u pritvoru od 22.02.2013.godine.

KRIV JE

Što je :

Za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, u vrijeme oružanog sukoba između armije Republike Bosne i Hercegovine i vojske Republike Srpske, u svojstvu pripadnika vojske Republike Srpske, postupao suprotno odredbama iz člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata i člana 4 stav 1 i 2 tačka a) i g) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, pa je dana 21.11.1992 godine, oko 23,00 sata, u naselju M. R., općina K., obučen u vojnu uniformu, naoružan automatskom puškom i nožem, zajedno sa Bajić Predragom i B. Ž. (nedostupan pravosudnim organima), pripadnicima vojske RS-a, razbijanjem staklene pregrade na ulaznom stepeništu, ušli u kuću Š. A., koji je te prilike u

kući bio skupa sa svojom suprugom Š. F. rođenom 1946. godine i njenom majkom K. F. rođenom 1917. godine, te psujući, fizički zlostavljali Š. A. tukući ga rukama i nogama te ubadali i rezali nožem, kojom prilikom je A. zadobio povrede glave, a u vidu reznih rana povrede lijeve podlaktice i lijeve nadkoljenice, tražeći da im daju novac, a kada im je Š. A. dao novac koji je imao kod sebe, isti nisu bili zadovoljni te su tražili još novca, pa kada im je A. rekao da ima nešto novca zakopanog u bašti pored kuće, Bajić Predrag i B. Ž. izveli su A. iz kuće, dok je Vrtunić Mladenko ostao u kući zajedno sa Š. F. i njenom majkom K. F., nakon čega je A. iskopao i predao 5.500 DM Bajić Predragu, a kada su Bajić Predrag i B. Ž. došli do ulaznih vrata pod sijalicu da broje novac, A. je uspio da pobjegne, da bi jedan od učesnika, u namjeri da liše života Š. F. , iz neposredne blizine, iz vatrenog oružja ispucao jedan metak u predjelu glave, nanijevši joj tom prilikom povrede u vidu mnogobrojnih povreda lica, svoda i baze lubanje sa više ulomaka od kojih je preminula na licu mjesta, da bi zatim, također jedan od učesnika, u namjeri da liše života K. F., upotrebom noža (klanjem) nanijeli povrede na vratu u vidu presijecanja grkljana i jednjaka te velikih krvnih sudova, od kojih povreda je preminula na licu mjesta.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini u suizvršilaštvu sa drugim osobama izvršio ubistvo dva civila, te nečovječno postupao i učinio pljačku.

Čime je kao suizvršilac učinio krivično djelo, Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 preuzetog KZSFRJ.

Pa ga sud na osnovu odredbe iz člana 142 stav 1 navedenog zakona i uz primjenu člana 41 preuzetog KZSFRJ,

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 (DESET) GODINA

Na osnovu člana 50 preuzetog KZSFRJ u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru od 22.02.2013.godine pa nadalje.

Na osnovu člana 202 stav 4 ZKPFBiH, optuženi se oslobađa dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, koji padaju na teret budžetskih sredstava ovoga suda.

Na osnovu člana 212 stav 3 ZKPFBiH, optuženi Vrtunić Mladenko se obvezuje da na ime naknade materijalne štete oštećenom Š. A., solidarno isplati iznos od 6.300,00 KM u roku od 3 (tri) mjeseca od dana pravomoćnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo iz Bihaća pod brojem: T01 1 KT 0003618 97 od 12.07.2013. godine podiglo je optužnicu protiv Vrtunić Mladenka i još pet drugih optuženika, stavljajući

im na teret izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 preuzetog KZSFRJ.

Tokom postupka suđenja, nastupile su određene procesne pretpostavke, zbog kojih je rješenjima ovoga vijeća razdvojen krivični postupak u odnosu na optužene ; Bajić Predraga, Bajić Nenada, Babić Sinišu i Dragić Slobodana, koji su sa Kantonalnim tužiocem iz Bihaća zaključili sporazume o priznanju krivnje, dok je u odnosu na optuženog Lukić Milana krivični postupak razdvojen zbog težih zdravstvenih problema. Razdvojeni postupci su ustupljeni u rad drugom vijeću ovoga suda, a postupak suđenja u odnosu na optuženog Vrtunić Mladenka je nastavljen pred ovim vijećem za dio optužnice činjenično opisan i označen u tački „f“.

Navedena optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje ovoga suda dana 15.07.2013. godine.

Dana 21.10.2013. godine, optuženi Vrtunić Mladenko se izjasnio, da nije kriv za krivično djelo opisano pod tačkom „f“ optužnice.

Tokom dokaznog postupka Tužilac je izveo slijedeće dokaze;

Po prijedlogu Tužilaštva USK, u svojstvu svjedoka saslušani su; K. B., K. Đ., I. K., D. M., D. A., M. M., D. N., D. H., Č. E., B. M., M. R., P. M., H. N., D. D., S. N., K. R., K. D., N. F., N. M., K. M., T. N., D. V., P. E., D. S., te svjedoci neposredno vezani za činjenične navode iz tačke „f“ optužnice; Š. A., Š. Š., B. P., K. Š., Š. A., K. Đ., H. E. i Đ. N..

Po prijedlogu Tužilaštva USK, u svojstvu vještaka sudsko- medicinske struke, saslušan je Rakočević dr. Miroslav, vještak za sudsku medicinu i patologiju iz Bihaća.

Sud je također izvršio uvid u materijalne dokaze- isprave, koje je Kantonalni tužilac označio kao dokaze i dostavio u toku dokaznog postupka i to; izvod iz kaznene evidencije Policijske stanice K. broj 05-07/07-3-1-1-04-03-382/13 od 11.07.2013. godine za optuženog Vrtunić Mladenka, potvrda administrativne službe grada P.-odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu broj 03-17/13 od 11.03.2013. godine za Bajić Nenada i Vrtunić Mladenka, zapisnik MUP-a USK, sektor kriminalističke policije iz Bihaća broj 05-07/03-6-462/13 od 11.03.2013. godine rađen po naredbi Tužilaštva USK, ovjerena fotokopija izvoda iz knjige događaja Stanice javne bezbjednosti K. za dan 21.11.1992. godine, ovjerenu kopiju evidencije krivičnih prijava Stanice javne bezbjednosti K. od 01.01.1992. godine za dane 21 i 22 .11. 1992. godine, ovjerena kopija ručno pisanog izvještaja policajca Đ. N., koji je bio na osiguranju kuće A. Š. do dolaska uviđajne ekipe, ovjerena kopija izvještaja Stanice javne bezbjednosti K. broj St. Pov.13/92 od 23.11.1992. godine, dostavljen Centru službu B. L. o počinjenim težim krivičnim djelima na području K. u periodu od 01.01. do 21.11.1992. godine, službena zabilješka MUP-a USK broj 05-1/04-5-1608/10 od 11.10.2010. godine o pronalasku dokumentacije SJB K. za period od 1992. do 1995. godine, fotodokumenacija Trće policijske uprave S. M. broj 05-07/07-1-130/13 od 11.03.2013. godine o napadu na kuću Š. A. od 21.11.1992. godine i ubistava Š. F. i K. F., fotodokumentacija MUP-a USK – Sektora kriminalističke policije broj 05-1/04-5-740/10 od 01.10.2010. godine o prepoznavanju osoba sa fotografija, osumnjičenih za ubistvo Š. F. i K. F. od 21.11.1992. godine, zapisnik MUP-a USK –Sektora kriminalističke policije broj 05-1/04-5-764/10 od 01.10.2010. godine o prepoznavanju osoba, obdukcioni zapisnici za K. F. i Š. F. pod

oznakom „R.“ 1.i 2. od 02.06.1997. godine sačinjen od strane liječnika vještaka Mešić-Pašalić Semire specijaliste za patološke anatomije i sudsku medicinu iz službe za patologiju Kantonalne bolnice u Bihaću, zapisnik istražnog sudije Kantonalnog suda u Bihaću broj Kri-30/97 od 09.05.1997. godine o ekshumaciji i uviđaju pojedinačnih grobnica na području općine K., ovjerena kopija zapisnika istražnog sudije Kantonalnog suda u Bihaću broj Kri-30/97 od 14.05.1997. godine o izvršenoj identifikaciji i obdukciji leševa iz pojedinačnih grobnica na području općine K., ovjerena kopija zapisnika istražnog sudije Osnovnog suda u K.u broj Kri-95/92 od 22.11.1992. godine, o vanjskom pregledu leševa Š. F. i K. F., ovjerena kopija zapisnika o uviđaju, istražnog sudije Osnovnog suda u K. broj Kri-95/92 od 22.11.1992. godine u mjestu R., povodom ubistva Š. F. i K. F., fotodokumentacija MUP-a USK broj SL/10 od 06.10.2010. godine o tragovima povreda na tijelu Š. A., zapisnik Kantonalnog tužilaštva u Bihaću o saslušanju vještaka za sudsku medicinu i patologiju Rakočević dr. Miroslava iz Bihaća broj KT-166/97-RZ od 05.10.2010. godine, zapisnik Kantonalnog tužilaštva u Bihaću o saslušanju vještaka za sudsku medicinu i patologiju Rakočević dr. Miroslava iz Bihaća broj T01 0 KTRZ 0003618 97 od 04.07.2013. godine , ovjerena kopija presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 008800 14 K od 22.05.2014. godine, zapisnik Kantonalnog tužilaštva u Bihaću broj T01 0 KTARZ 0020042 14 od 08.05.2014. godine o saslušanju svjedoka Bajić Predraga, zapisnik Kantonalnog tužilaštva u Bihaću broj T01 0 KTRZ 0003618 97 od 18.03.2013. godine i broj KT-166 /07-RZ od 14.08.2007. godine o salušanju svjedoka Š. A., ovjerene kopije odluka Predsjedništva RBiH od 20.06.1992. godine objavljenih u službenom listu RBiH pod brojem PR. 1201/92 od 20.juna 1992 godine o proglašenju ratnog stanja na teritoriji RBiH, ovjerena kopija odluke Predsjedništva RBiH od 22.12.1995. godine o ukidanju ratnog stanja na teritoriji RBiH.

Obrana optuženog je izvela slijedeće dokaze;

U svojstvu svjedoka saslušani su ; B. M., V. J. , Bajić Predrag, i optuženi Vrtunić Mladenko koji je na osnovu člana 274 stav 2 ZKP-a FBiH, dao iskaz u svojstvu svjedoka.

Sud je izvršio uvid u dokaze, koje je obrana optuženog u vidu isprava dostavila u spise predmeta i to; zapisnik Kantonalnog tužilaštva u Bihaću broj KT-166/07-RZ o salušanju svjedoka Š. A. od 24.09.2010. godine, nalaz vještačenja tima grafoloških vještaka iz Banja Luke o potpisu na dozvoli za putovanje i na poštanskoj povratnici od 09.06.2014. godine po naredbi advokata Marinka Brkića, branica optuženog, ovjerena fotokopija dozvole za putovanje bez broja i datuma na ime Vrtunić Mladenka iz 1992. godine izdate od JNA, ovjerena kopija rješenja vojne pošte 7286 od 30.03.1996. godine na ime Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija dozvole kretanja za Vrtunić Mladenka izdata od Vojske RS bez broja i datuma, ovjerena kopija dopisa Ministarstva odbrane BiH broj 13-04-1-1189-3/12 od 13.06.2013. godine na ime V. R. iz Banja Luke, ovjerena kopija dopisa V. R. iz Banja Luke od 14.03.2013. godine, upućen Ministarstvu odbrane BiH u Sarajevu, uvjerenje Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite RS iz Banja Luke broj 16-03/3.1-8-835/13 od 06.03.2013. godine na ime Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija odobrenja o kretanju komnade 17.lpbr broj 627/95 od 25.01.1995. godine na ime Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija potvrde broj 6767 od 28.04.1994. godine o liječničkom pregledu na ime Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija potvrde broj 5754 o liječničkom pregledu od 18.03.1994. godine na ime Vrtunić Mladenka, rješenje vojne pošte broj 7484 Banja Luka broj 08/20-151 od 24.02.1993. godine na ime Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija uputnice garnizonske ambulante Banja Luka broj 7676 od 16.07.1992. godine sa liječničkim nalazom i mišljenjem na ime Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija uvjerenja vojne pošte broj 3326 od 15.07.1992. godine izdate u M. G. na ime

Vrtunić Mladenka, ovjerena kopija rješenja vojne pošte broj 9422 od 19.11. i 08.12.1991. godine iz R. na ime Vrtunić Mladenka.

Nakon završenog dokaznog postupka, Kantonalni tužilac je u završnoj riječi naveo, da se na osnovu ocjene sadržaja izvedenih tužilačkih dokaza, nesporno utvrđuje postojanje odlučnih činjenica o postojanju krivičnog djela i krivnje optuženog. Tužilac je analizom izvedenih dokaza ustvrdio, da nisu sporne činjenice, da je u vrijeme učinjenja krivičnog djela iz tačke „f“ optužnice, bilo proglašeni ratno stanje na cijeloj teritoriji BiH, a što proizlazi iz Odluke Predsjedništva R BiH od 20.06.1992. godine, također nije sporno da je optuženi Vrtunić Mladenko u vrijeme kada je krivično djelo učinjeno, bio pripadnik vojske RS. Po navodima završne riječi Kantonalnog tužioca, nije sporno, da je dana 21.11.1992. godine u naselju M. R. područje općine K. počinjen zločin u kojem je izvršen napad na kuću Š. A., pri čemu je nad oštećenim A. izvršen fizički napad, kojom prilikom je od strane napadača ubadan nožem po tijelu, uglavnom po rukama i nogama i da su napadači prilikom napada i zlostavljanja zahtjevali predaju novca. Nije također sporno po navodima Tužioca, da je oštećeni A. ovom prilikom, zadobio tešku tjelesnu povredu i da je napadačima predao sav novac kojeg je imao kod sebe i dio kojeg je držao skrivenog u ukupnom iznosu od 6.300,00 DM. Tužilac u završnoj riječi posebno naglašava, da je dokazano, da su napadači na kuću Š. A., nakon što su od A. preuzeli novac u kući ubili A. suprugu Š. F. i njenu majku K. F., na način da su Š. F. ubili pucanjem iz vatrenog oružja iz neposredne blizine, a njenu majku K. F., klanjem ostrim predmetom u predjelu vrata. Na osnovu ocjene iskaza svjedoka Š. A., Š. Š., K. Š., Š. A., K. Đ., H. E., B. P. i Đ. N., tužilac zaključuje da su krivično djelo iz tačke „f“ optužnice učinili optuženi Vrtunić Mladenko, Bajić Predrag i B. Ž.. Tužilac smatra da je optuženi potpuno krivično odgovoran i predložio je da ga sud oglasi krivim i osudi po zakonu, naglašavajući, da je optuženi Bajić Predrag priznao učinjenje krivičnog djela iz tačke „f“ optužnice na način kako je to krivično djelo opisano u optužnici i da je pored toga dao iskaz kao svjedok u kojem pojašnjava okolnosti prije i u vrijeme učinjenja krivičnog djela, navodeći da su u njegovom izvršenju sudjelovali pored njega, optuženi Vrtunić Mladenko i B. Ž..

Ocjenjujući sadržaj dokaza odbrane optuženog, Kantonalni tužilac je ocjenio da tvrdnje odbrane nisu istinite i da te tvrdnje nemaju značaj ni snagu u odnosu na dokaze Tužilaštva, te je predložio da sud te dokaze odbije ka nevjerodostojne.

Tužilac je zatražio da sud optuženog Vrtunić Mladenka oglasi krivim i osudi po zakonu.

Branilac optuženog advokat Marinko Brkić, je iznoseći ocjenu rezultata dokaznog postupka u završnoj riječi ustvrdio, da činjenice objektivne prirode koje se navode u optužnici, a odnose se na postojanje ratnog stanja u vrijeme inkriminiranog krivičnog djela, činjenice vezane za status optuženog, kao pripadnika vojske Republike Srpske, kao i objektivne činjenice o događaju od 21.11.1992.godine u kući Š. A. vezano za napad i povrijeđivanje Š. A., nasilno oduzimanje novca, te ubistvo njegove supruge Š. F. i punice K. F., nisu sporne za odbranu. Međutim, za odbranu je potpuno sporno, da bi u izvršenju navedenog zločina sudjelovao optuženi Vrtunić Mladenko. U tom pravcu branilac dokazima tužilaštva suprostavlja dokaze odbrane, te analizom tih dokaza tvrdi, da je optuženi Vrtunić Mladenko dana 21.11.1992.godine boravio u mjestu M. kod B. L., gdje je obavljao dužnost vojnika na čuvanju aerodroma. Vezano za tu tvrdnju, branilac kao argument uzima sadržaj dozvole za putovanje, bez broja i datuma izdavanja, na ime Vrtunić Mladenka na obrascu bivše JNA, u kojoj je navedeno da je Vrtunić Mladenko u periodu od 22. –

27.11.1992.godine bio na kućnoj njezi u mjestu K. i da je izmiren sa hranom dana 22.11.1992.godine. Uz ovu tvrdnju branilac se poziva na iskaze svjedoka Vrtunić Jovanke majke optuženog, koja je navela da je njen sin došao kući iz mjesta M. nakon ubistva supruge i punice Š. A., ustvrdila je uz to da se optuženi nije nikad šišao „na ćelu“ niti da je dolazio kući u maskirnoj uniformi. Branilac se također u vezi sa alibijem optuženog u završnoj riječi pozvao na iskaze svjedoka B. M. i Bajić Predraga, te iskaz optuženog kao svjedoka, tvrdeći da u napadu na kuću Š. A. nije sudjelovao optuženi.

U završnoj riječi branilac optuženog je analizirao i druge materijalne dokaze koje je uveo kao dokaze tokom postupka, u prilog teze o nepostojanju dokaza da je njegov branjenik učinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Branilac je predložio, da sud optuženog uslijed nedostatka dokaza da je učinio krivično djelo iz optužnice, oslobodio od optužbe na osnovu člana 299 tačka c) ZKP-a FBiH.

Optuženi Vrtunić Mladenko u završnoj riječi je prihvatio navode svoga branioca u cjelosti i ponavljajući sadržaj iskaza kojeg je dao u toku dokaznog postupka u svojstvu svjedoka, naveo da on nije učinio predmetno krivično djelo, da je dana 21.11.1992.godine i noć na 22.11.1992.godine proveo u kasarni u M., te da je iz M. krenuo dana 22.11.1992.godine između 9 i 10 sati ujutro prevozeći se do K. na više načina.

Ocjenom svih provedenih dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, sud je na pouzdan i nesumnjiv način utvrdio da je optuženi u inkriminiranom periodu dakle 21.11.1992.godine bio na području K. i da je sudjelovao u izvršenju krivičnog djela na način kako je to opisano u izreci ove presude, iz slijedećih razloga:

Iako odbrana optuženog nije osporavala činjenice, da je u vrijeme učinjenja krivičnog djela bilo ustanovljeno ratno stanje na teritoriji Bosne i Hercegovine, ovaj sud je iz sadržaja odluke Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine od 20.06.1992.godine utvrdio proglašenje ratnog stanja na teritoriji Bosne i Hercegovine. Navedena odluka Predsjedništva RBiH je objavljena u Službenom listu RBiH od 20.06.1992.godine i tim danom je odluka broj PR.1201/92 stupila na snagu. Prema tome ovaj sud nedvojbeno utvrđuje da je dana 20.06.1992.godine odlukom Predsjedništva RBiH proglašeno ratno stanje na teritoriji RBiH, a time ratno stanje je obuhvatilo i područje općine K..

Nadalje, iako za odbranu nisu sporne činjenične tvrdnje tužilaštva, da je optuženi Vrtunić Mladenko bio pripadnik vojske Republike Srpske u vrijeme učinjenja krivičnog djela, ovaj sud je u tom pravcu izvršio uvid u akt administrativne službe grada P., Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu broj 03-17/13 od 11.03.2013.godine, u kojem je navedeno da je Vrtunić Milenko sin B. rođen 10.10.1959.godine u K. bio pripadnik vojske Republike Srpske u raznim vojnim postama neprekidno u periodu od 01.05.1992. godine do 20.03.1996. godine. U navedenom aktu je očito greškom upisano ime Milenko umjesto Mladenko, s obzirom da svi ostali podaci iz navedenog akta imaju bliže podatke koji pripadaju optuženom kao što su: dan, mjesec, godina rođenja, jedinstven matični broj, a koje podatke odbrana optuženog nije nikada sporila, s tim da je odbrana priložila između ostalih pismenih dokaza i uvjerenje Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite B. L. broj 16-03/3.1-8-835-355/13 od 06.03.2013.godine iz kojeg je vidljivo, da je optuženi u periodu od 01.05.1992. – 20.03.1996. godine prema zvaničnim evidencijama bio pripadnik vojske R. Srpske i učesnik „odbrambeno-otadžbinskog rata“, kako je navedeno u citiranom dokumentu.

Ocjenom navedenih dokumenata kao i priznanjem optuženog utvrđuje se nespornim činjenica, da je Vrtunić Mladenko u inkriminiranom periodu bio pripadnik vojske R. Srpske.

Činjenica o postojanju protupravnog napada na kuću A. Š., neposredno proizlazi iz sadržaja zapisnika o uviđaju istražnog sudije Osnovnog suda u K. broj Kri-95/92 od 22.11.1992. godine. U sadržaju zapisnika o uviđaju, se navodi; da je istražni sudija u jutarnjim satima obavješten od strane SJB K., da je u noći 21/22.11.1992. godine dogodilo se ubistvo Š. F. i K. F. u K. u naselju R. u kući Š. A.. U zapisniku je opisano mjesto pronalaska leša ubijene Š. F., u spavaćoj sobi na bračnom krevetu u polusjedećem položaju, sa glavom naslonjenom na natkas i nogama na podu, a pored leša se zatiče jedna čahura koja potječe od automatskog vatrenog oružja. Leš ubijene K. F. je istražni sudija zatekao u primaćoj sobi na kauču sa lijeve strane ulaznih vrata kuće Š. A., u položaju okrenutom na leđa, opruženih ruku i nogu sa tragovima krvi na kauču. Pred ulaznim vratima kuće pronađena je jedna čahura koja potječe od automatskog vatrenog oružja.

U zapisniku o uviđaju je konstatirano, da je na licu mjesta izvršen vanjski pregled oba leša od strane dr. Macanović Stojana, te da su zapisnici o pregledu leševa ubijenih sastavni dio zapisnika o uviđaju.

Iz sadržaja zapisnika o vanjskom pregledu leševa od 22.11.1992. godine, ljekar Macanović Stojan je opisao mjesto i položaj leševa za vrijeme izvršenog pregleda, kao i povrede tijela zatečene na leševima. Tako je ljekar kod ubijene Š. F., našao veliku lacerokontuznu ranu na glavi sa desne strane, koja je zdrobila polovinu koštanog dijela lobanje sa izlivanjem cjelokupne mase napolje i uz obilno krvarenje. Okolina leša je bila obilvena krvlju, sitnim kostima i moždanom masom. Kao uzrok smrti ljekar je naveo opisanu povredu glave i mozga.

Prilikom pregleda leša ubijene K. F., ljekar je našao povrede na vratu nanesene oštrim predmetom, sa presječenim disajnim i probavnim organima kao i velikim krvnim sudovima, a što je izazvalo obilno krvarenje. Rana na vratu je po zaključku ljekara smrtonosna.

Iz ocjene sadržaja zapisnika Kantonalnog suda u Bihaću broj Kri-30/97 od 09.05. i 14.05.1997. godine, o izvršenoj ekshumaciji, te identifikaciji i obdukciji leševa iz pojedinačnih grobnica na području K., koje je obavila Dr. Mešić Pašalić Semira, patolog i specijalista sudske medicine iz Kantonalne bolnice u Bihaću, pod nadzorom istražnog sudije i ostalih službenih lica, Centra službi bezbjednosti Bihać, nadležnog Kantonalnog tužioca i člana komisije za traženje nestalih osoba, utvrđuje se da su pronađeni, ekshumirani, identificirani i obducirani na lokalitetu mezarja R., leševi pod rednim brojem 1. ženski leš K. F. i pod rednim brojem 2. ženski leš Š. F. sa uočljivim povredama na skeletiranim leševima. Liječnik vještak, dr.Mešić Pašalić Semira je dana 02.06.1997. godine sačinila pojedinačne obdukcione zapisnike u kojima je opisala detaljno nađene povrede na skeletiranim leševima Š. F. i K. F..

Iz iskaza iskaz vještaka za sudsku medicinu i patologiju Rakočević dr. Miroslava, kojeg je dao u toku dokaznog postupka, te njegovog nalaza i mišljenja od 04.07.2013. godine, datog u istrazi na osnovu naredbe Kantonalnog tužioca iz Bihaća, radi utvrđivanja uzroka smrti i nastanka povreda kod ubijenih Š. F. i K. F. se utvrđuje; da je navedeni vještak pri davanju nalaza i mišljenja koristio podatke iz zapisnika o uviđaju Osnovnog suda K. od 22.11.1992. godine, zapisnike o vanjskom pregledu leševa ubijenih od dr. Macanović Stojana od 22.11.1992. godine, zapisnik o ekshumaciji i uviđaju pojedinačnih grobnica na području

općine K., sačinjen od strane Kantonalnog suda u Bihaću od 09.05.1997. godine i zapisnici istog suda od 14.05.1997. godine o izvršenoj identifikaciji i obdukciji leševa iz pojedinačnih grobnica na području K., sa obdukcionim zapisnicima ljekara vještaka dr.Mešić-Pašalić Semire.

Vještak Rakočević dr. Miroslav je prilikom iznošenja uzroka smrti ubijene Š. F., uporedio povrede glave opisane u zapisniku o pregledu leša, koje je naveo dr. Macanović Stojana i zapisniku obdukcije dr.Mešić-Pašalić Semire i zaključio, da oba nalaza ukazuju na povrede glave i da su ti nalazi u skladu jedan s drugim. Na osnovu toga ovaj vještak zaključuje da je povreda glave ubijene Š. F. nanešena iz vatrenog oružja i najvjerojatnije iz blizine, a moguće i iz apsolutne blizine, pa čak da je prednji otvor cijevi vatrenog oružja bio u ustima ubijene. Vještak isključuje mogućnost da je povreda nastupila udarom tupotvrdog predmeta. Navedene povrede po ocjeni ovoga vještaka su apsolutno smrtonosne, od kojih povreda je smrt odmah nastupila kod ubijene Š. F.. Ocijenjujući nalaz mrtvačkih pjega i mrtvačke ukočenosti, vještak zaključuje da je od nastanka smrti pa do trenutka pregleda kojeg je obavio dr. Macanović Stojan moglo proći od 8-15 sati.

Utvrđujući uzrok smrti i način nastanka smrti za ubijenu K. F., vještak je također uporedio podatke iz zapisnika o vanjskom pregledu leša dr. Macanović Stojana od 22.11.1992.godine i obdukcionog zapisnika dr. Mešić-Pašalić Semire od 14.05.1997.godine, te zaključuje, da je u zapisniku o vanjskom pregledu leša K. F. kojeg je sačinio dr. Macanović Stojana jasno navedeno, da je na lešu nađena povreda na vratu nanesena oštrim predmetom, uloživa za dva prsta, što vještak stručno ocijenjuje, kao dubinu rane od 4 cm sa presječenim disajnim i probavnim organima, gdje se kao probavni organi podrazumijevaju grkljan i jednjak, zatim presječeni veliki krvni sudovi što je izazvalo obimno krvarenje. Vještak dr. Rakočević Miroslav je u potpunosti saglasan sa mišljenjem liječnika dr. Macanović Stojana, da je rana na vratu K. F. smrtonosna i da je izazvala smrt ubijene. Takva rana po mišljenju dr. Rakočević Miroslava je mogla nastati samo povlačenjem nekim oštrim predmetom sa jačim pritiskom, što najčešće odgovara nožu, odnosno ovakva povreda nastaje najčešće klanjem, pa vještak smatra da je najvjerojatnije povreda kod K. F. nastala klanjem. Ocijenjujući povredu u predjelu leđa ubijene K. F., koja je konstatirana kao nagnječna povreda po nalazu dr. Macanović Stojana je mogla nastati udarcem nekog tupotvrdog predmeta, i ista takva rana sa desne strane ispod lopatice. Ove povrede su opisane u obdukcionom zapisniku dr. Mešić-Pašalić Semire, nakon ekshumacije mrtvog tijela. Po mišljenju dr. Rakočevića promjene nađene na koži na mjestu preloma pršljenova su ustvari truležne promjene koje mogu izgledati kao ulazna rana iz vatrenog oružja, pa vještak Rakočević isključuje mogućnost da je ova povreda nanešena iz vatrenog oružja. Prema tome vještak Rakočević u svom jedinstvenom nalazu i mišljenju smatra da je povreda na vratu ubijene K. F. apsolutno smrtonosna i od koje je smrt kod ubijene nastupila odmah. Na osnovu podataka o mrtvačkim pjegama i mrtvačkoj ukočenosti koje su konstatirane u vanjskom pregledu leša od dr. Macanović Stojana, vještak Rakočević je mišljenja, da je od trenutka smrti ubijene K. F. do pregleda leša moglo proći oko 8-15 sati.

Vještak za sudsku medicinu i patologiju Rakočević dr. Miroslav je također po naredbi kantonalnog tužioca iz Bihaća dana 05.10.2010. godine izvršio vještačenje radi utvrđenja prirode povrede i načina nastanka povreda za oštećenog Š. A.. Svoj nalaz i mišljenje navedeni vještak je detaljno iznio u dokaznom postupku i u svemu saglasan navedenom pismenom nalazu i mišljenju. Svoj nalaz i mišljenje o povredama i načinu nastanka povreda kod Š. A., vještak je dao na osnovu pregleda Š. A. i podataka o događaju koje mu je sam Š. A. iznio. Na navedeni način vještak je ustanovio: da na zadnjoj strani lijeve podlaktice se

nalaze tri crtasta ožiljka. Najdonji ožiljak je uspravan u dijelu lakta prema ručnom zglobu dužine 3,5 cm, a na njemu se nalaze tri mjesta tragova šivanja, konaca. Donji kraj je udaljen 2,5 cm od ručnog zgloba. Zatim, jedan crtasti ožiljak dužine 1-3 mm, a na donjem kraju nešto iznad samog kraja ide jedan ožiljak dužine 15 mm. Po sredini podlaktice se nalazi crtasti ožiljak 9,5 cm udaljen od ručnog zgloba koso postavljen. U gornjem dijelu nadlaktice skoro uporedo sa navedenim srednjim ožiljkom nalazi se koso postavljeni crtasti ožiljak dužine 5 cm i širine 2 mm i jedan mali ožiljak prema dolje prema strani malog prsta dužine 1,5 cm na kojem se također nalaze tragovi šivanja konaca. Prilikom nalaženja navedenih ožiljaka vještak nije našao ispada funkcije ruke odnosno oštećenja živaca i mišića. Na lijevoj natkoljenici Š. A., vještak nalazi dva ožiljka. Donji ožiljak se nalazi na udaljenosti 20 cm od koljena. Ožiljak je širine 3-6 mm i na tom ožiljku se nalaze tragovi 12 šavova. U gornjem dijelu natkoljenice na udaljenosti 37 cm od koljena nalazi se ožiljak dužine 8 cm, širine 8-9 mm. Također kod ovih ožiljaka na nozi nema znakova oštećenja živaca i funkcije noge. Oštećeni Š. A. je prilikom pregleda naveo da su napadači na njegovu kuću i porodicu navedene prilike prilikom traženje novca i zlata pored ubadanja i rezanja nožem udarali ga po glavi i tijelu od čega je gubio svijest te su ga napadači budili polijevanjem vodom. Od tih udaraca i povrijeđivanja nožem, prvo saniranje povreda je imao u Domu zdravlja u K., a nakon osam dana kada je došao u Banja Luku, išao je na previjanje i čišćenje rana u sjedište Međunarodnog crvenog krsta u Banja Luci. Kada je prebačen u Hrvatsku, liječio se u V. u Domu zdravlja, a nakon dva mjeseca je otišao u Švedsku, gdje je dovršio liječenje od navedenih fizičkih povreda.

U svome mišljenju vještak Rakočević dr. Miroslav je naveo da je na tijelu Š. A. ustanovio pet ožiljaka crtastog izgleda i to tri na lijevoj podlaktici, a dva na lijevoj natkoljenici, pa vještak zaključuje da su ti ožiljci najvjerojatnije nastali povlačenjem oštrim predmetom i radi se o reznim ranama. Vještak zaključuje da je taj oštri predmet najvjerojatnije bio nož. Na osnovu sadašnjeg stanja ožiljaka na tijelu oštećenog, vještak nije mogao dati određeno mišljenje o dužini sječiva i širini sječiva, te da se takve povrede mogu nanijeti i relativno malim nožem, a mogle su nastati i nožem kojeg mu je opisao oštećeni čija je dužina sječiva preko 20 cm i širina 2,5 cm. Prema opisu ostalih povreda koje je naveo oštećeni u razgovoru sa vještakom, kao što su udarci u glavu i tijelo u vezi sa utvrđenim ožiljcima na tijelu, vještak je dao mišljenje da sve te povrede koje je zadobio oštećeni u vidu reznih rana i udaraca po glavi i tijelu predstavljaju zajedno tešku tjelesnu povredu.

Prilikom ocjene iskaza vještaka za sudsku medicinu i patologiju Rakočević dr. Miroslava, ovaj sud je imao u vidu činjenicu, da je navedeni vještak za davanje kompletnog nalaza i mišljenja imao potrebne podatke i dokumentaciju. Kako se radi o stalnom sudskom vještaku za sudsku medicinu i patologiju, koji dugi niz godina uspješno vještači za potrebe krivičnih postupaka, te ocjenom uvjerljivosti zaključak vještaka o vrsti i težini povreda, kako kod ubijenih, tako i kod oštećenog Š. A., sud je poklonio vjeru njegovom iskazu u cjelosti .

Na osnovu toga, a u izostanku osporavanja nalaza i mišljenja Rakočević dr. Miroslava, od strane odbrane, ovaj sud u cjelosti prihvaća i utvrđuje činjenice iz nalaza i mišljenja, o načinu nastanka povreda i uzrocima smrti Š. F. i K. F., te nastanku povreda i njihovoj težini kod oštećenog Š. A. i utvrđuje činjenice o povredama i uzroku smrti na način kako je to opisano u izreci ove presude.

Prilikom ocjene dijela iskaza vještaka Rakočević dr. Miroslava sud je imao u vidu fotodokumentaciju sačinjenu od strane KMUP Bihać broj SI/10 od 06.10.2010.godine o

identifikaciji povreda na tijelu oštećenog Š. A.. Sve povrede koje je opisao vještak Rakočević dr. Miroslav prilikom pregleda Š. A. su vidljive na fotodokumentaciji, kao zarasli ožiljci, kako lokacijski, tako i u srazmjerama koje je vještak opisao u svom nalazu i mišljenju.

Također tokom postupka, odbrana optuženog nije osporila činjenicu, da je od oštećenog Š. A. nasilno oduzet novac. Prema sadržaju činjenica iz optužnice, vidljivo je da se spominje iznos od 5.500,00 DEM, te uz to i izvjesna svota novca koju je oštećeni dao napadačima u kući i koju je imao kod sebe. Međutim, tokom dokaznog postupka Š. A. je svjedočio da su napadači su od njega protupravno oduzeli ukupno 6.300,00 DEM, tako je što im je u kući predao iznos od 800,00 DEM, a zatim iskopao izvan kuće i predao napadačima iznos od 5.500,00 DEM, koje je čuvao izvan kuće. Kako odbrana optuženog nije osporavala iskaz svjedoka u navedenom dijelu, to je ovaj sud ocjenom tog iskaza utvrdio činjenicu, da su napadači prilikom napada na kuću Š. A., ovome ukupno protupravno oduzeli iznos od 6.300,00 DEM.

Utvrđujući činjenice o identitetu napadača na kuću Š. A., ovaj sud je sa posebnom pažnjom cijenio iskaze svjedoka oštećenog Š. A., te svjedoka Š. Š., B. P., K. Š., Š. A., K. Dž., H. E., Đ. N. i T. N. sa jedne strane i iskaze svjedoka odbrane B. M., V. J. , Bajić Predraga i iskaz optuženog Vrtunić Mladenka kao svjedoka, te materijalnih dokaza koje je u vezi s tim činjenicama izvela odbrana optuženog.

Svjedok Š. A. ujedno i oštećeni u svom iskazu je naveo, da je živio u mjestu R. u jednom periodu rata u BiH u svojoj kući. Nakon izvršenog napada na njegovu kuću, on je preko Banja Luke otputovao za Hrvatsku, te nakon kraćeg boravka u V. u Hrvatskoj , otišao u Švedsku gdje i danas živi. U toku rata živio je u svojoj kući sa ženom Š. F., punicom K. F. i dvije kćerke. Obje kćerke je poslao u Hrvatsku pred izbijanje rata. Opisujući inkriminirani događaj, naveo je da je dana 21.11.1992.godine oko 23 sata legao na spavanje u sobu na katu kuće. On i žena su legli u jednu sobu, a punica K. F. u drugu sobu. Ubrzo nakon lijeganja, čuo se lom stakala na pregradi kod ulaznih vrata, u kuću su zatim ušli napadači , a ubrzo po ulasku u kuću, ušli su u njegovu sobu gdje je ležao sa ženom Fatimom. U sobi je odmah prepoznao Vrtunić Mladenka i Bajić Predraga. Zna da je prvi ušao u sobu Vrtunić Mladenko došao je do njega i izvukao nož, a Bajić Predrag došao do dijela kreveta gdje mu je ležala žena i cijev puške uperio u njeno čelo. Oba napadača su im psovali tursku majku i govorili im zašto nisu otišli. Svjedok tvrdi da je tada Bajić Predrag otvorio prozor i nekom vani rekao „C. care dođi uhvatili smo ih naši su“. Ubrzo je u sobu ušao taj treći koji je bio manji ali sa velikom puškom, kojeg je prepoznao kasnije. Za to vrijeme u sobi ga Vrtunić Mladenko siječe nožem po nozi do kosti, udaraju ga i Vrtunić i Bajić i traže novac i zlato. Nakon toga su njega i ženu izveli iz spavaće sobe i odveli u dnevni boravak. Kada ga je žena F. uzela za ruku, Vrtunić Mladenko ju je otrgao i odveo u drugu sobu, a svjedok je dodao, da mu je žena tada bila zgodna i u najljepšim godinama. On ostaje u hodniku gdje ga tuku Bajić i B. i traže pare i zlato i tada on pada u nesvijest. Pamti da su ga polijevali vodom iz nekog lavora kojeg su našli u kupatilu. Kada je došao k sebi dao im je 800,00 DM, koje je imao kod sebe, a ova dvojica ga i dalje tuku i bodu i traže novac i tek nakon njihove upornosti on popušta i priznaje da ima u bašti zakopanog novca, kojeg je čuvao za kupnju automobila. Uzima motiku i u pratnji Bajić Predraga i tog drugog izlaze vani i on otkopava manji galon u kojem je bilo 5.500,00 DEM i daje ga Bajić Predragu. Kada su ga vodili u baštu da pronade novac tu je bio od napadača Bajić Predrag i mali kojeg su zvali C. i on je tada prepoznao da se radi o B. Ž. čiji otac je bio tokar u K.. Dalje u svom iskazu je naveo, da pri povratku iz dvorišta pred ulaz u kuću, gdje je Bajić Predrag brojao novac kod stepeništa, bio je udaljen 2-3 metra, on je iza živice i garaže utekao u mrak prema kući B. P.. Pošto ovoga nije mogao probuditi

otišao do kuće Š. K. zvan M., koji je pozvao policiju, te je policija došla za 10-15 minuta sa T. policajcem i automobilom Golf, te ga odvezli u bolnicu u K.. Opisao je boravak u Domu zdravlja, gdje ga je primila doktorica Č., koja mu je obradila rane i rekla mu da je to privremeno i da sutra treba ići u bolnicu u B. P. na obradu rana, a ujutro mu je rane obradio doktor V., tako da nije trebao ići u drugu ustanovu po uputama dr. Č.. Potvrdio je da su po njega u bolnicu sutradan došli Š. A. i B. P. da ga vode kući. Prilikom izlaska iz bolnice naišao je vozilom N. B., te ih je primio u autu otjerao ih do kuće i dao mu 50,00 DM govoreći mu, da mu vraća dug. A. nije ulazio u svoju kuću, već je otišao u kuću svoga brata Š. Š.. Toga dana je bila organizirana dženaza radi sahrane Š. F. i K. F. i na dženazu su ga vodila dva čovjeka, jer zbog povreda nije mogao ići sam. Poslije sahrane nije išao svojoj kući, već je boravio 8 - 10 dana kod poznanika i kolega u K. do odlaska u Banja Luku. Pojasnio je da je pobjegao napadačima ispred kuće dok su brojali novac pri svjetlu. Dok je bježao čuo je pucanj, ali je čuo i pucanj u kući. Dobro poznaje Bajić Predraga sin P. i zna da je taj P. pored Predraga imao još jednog sina i kćer. Zna gdje je kuća tih Bajića, jer je njihova kuća napravljena na zemlji koju je Bajić P. prodao njegov brat. Poznaje i Vrtunić Mladenka i zna da mu je otac bio policajac i da su u blizini njegove kuće napravili nešto kuće za stanovanje. Vrtunić Mladenka je susretao u toku rat i zna da su se jedan put sreli i pozdravili na nekoj livadi. Poznaje B. Ž. i zna da mu je otac rodom iz S.. Poznato mu je da je Bajić Predrag imao nadimak „Gagi“.

Oštećeni Š. A. je u toku suđenja naveo, da je pored znanja o identitetu napadača na njegovu kuću, na zahtjev policijskih istražitelja prepoznavao osumnjičene i preko fotografija. Na tu činjenicu, odbrana optuženog je prigovorila i navela, da je optuženi prije davanja iskaza vršio prepoznavanje i da takav način prepoznavanja nije zakonit. Sud je razmotrio navedeni prigovor i našao, da taj prigovor odbrane nije osnovan. Ovo iz razloga, što je Kantonalni tužilac, u sklopu materijalnih dokaza, predočio iskaz oštećenog kao svjedoka od 14.08.2007. godine, gdje se oštećeni jasno očitovao o identitetu učinilaca, mnogo prije prepoznavanja putem fotografija, da bi potom na osnovu naredbe Kantonalnog tužioca, vršio prepoznavanje i na osnovu fotografija, dana 01.10.2010. godine, gdje je između deset predočenih fotografija prepoznao napadače, Bajić Predraga, Vrtunić Mladenka i B. Ž., kojeg je u toj izjavi od 2007. godine nazvao „Dragan“ pravdajući se da se u tom trenutku nije mogao sjetiti njegovog imena. Na osnovu tih činjenica sud je ocijenio prigovor odbrane optuženog kao neosnovan.

Suglasno navedenom iskazu, iskazao je svjedok Š. Š., brat Š. A., koji živi u M. R. područje K., gdje je živio dobar dio rata, a samo dio rata proveo u izbjeglištvu. Poznato mu je da je napadnuta kuća njegovog brata A. oko pola noći. Kuće su im udaljene jedna od druge od 40 do 50 metara. O tom napadu je saznao tek ujutro oko sedam sati od komšije B. P.. P. je došao do njegove kuće po ranijem dogovoru da mu potkuje konja, a ovaj mu tada kaže „Šuti, eno F. u kuć, a A. je u bolnici izboden“. Navodi da je otišao u bolnicu sa prijateljem i našli su A. u bolnici. Pošto je znao, da su A. ubijene žena i punica, rekao mu je, da idu njegovoj kući, kako ne bi vidio ubijene. Tako je odveo A. svojoj kući, a on je skupljao mještane za dženazu Š. F. i K. F.. Vidio je ubijene u kući i zna da su dosta krvarile. Pitao je kasnije brata A., ko ga izbode, a A. mu je rekao: „Vrtunić i Bajić“. U unakrsnom ispitivanju je naveo, da A. nije znao po izlasku iz bolnice da su mu ubijena žena i punica, pa je htio ići svojoj kući.

Svjedok B. P. u svom iskazu je naveo da mu je poznato, da su A. žena i punica ubijeni. Ovo zna iz neposrednog saznanja, kao komšija, jer je vidio policiju i ekipu za uviđaje pred A. kućom. Posjetio je A. u bolnici, a zatim toga dana, svojom zapregom vozio leševe ubijenih

na dženazu. A. je govorio da je vidio napadače, ali mu nije smio reći imena. Poznaje A. kao dobrog komšiju.

Svjedok K. Š. je potvrdio činjenicu da su u napadu na A. kuću, ubijene A. supruga i punica.

Svjedok Š. A. u svom iskazu potvrđuje saznanje da su od strane napadača ubijeni A. žena F. i punica F. a da je A. proveo izvjesno vrijeme u bolnicu jer je bio od napadača izboden. Ovaj svjedok je potvrdio da mu je A. poslije rata prilikom njihovog susreta govorio da su napad i ubistva učinili Predrag Bajić i sin B. Vrtunića.

Svjedok K. Đ. u svom iskazu je naveo da je prema pričama koje je čuo u selu ubistvo A. žene i punice učinili Vrtunić Mladenka i Bajić Predrag, a s njima i Ž., odnosno B. Ž..

Iskaz svjedok H. E. se sadržajno nadovezuje na iskaz Š. A. tako, da je po A. odlasku u Banja Luku, telefonski razgovarao sa H. E. A. rodicom koja živi u Banja Luci, koja mu je saopćila da je A. došao u Banja Luku i da je dobro, ali je zatim dodala „vi se morate čuvati Bajića i Vrtunića“. Poslije rata A. Š. mu je u jednom razgovoru rekao da je vidio napadače Bajić Predraga, Vrtunić Mladenka i B. sina Ž. B.. Ovaj svjedok poznaje sve navedene osobe kao mještane.

Svjedok Đ. N. je u svojstvu dežurnog policajca tokom noći saznao, da je napadnuta kuća Š. A. i da su mu ubijeni žena i punica. Poslan je na lice mjesta, te je sa policajcem D. osiguravao lice mjesta do jutarnjih sati do dolaska ekipe za vršenje uviđaja. Viđao je optuženog Vrtunić Mladenka kako prolazi pored punkta na kojem je on kao policajac povremeno radio.

Ocjenjujući iskaz Š. A., kao neposrednog oštećenog i očevica napada na njegovu kuću i njegovo ranjavanja i otimanja novca, sud zaključuje da je Š. A. govorio istinu. Takav zaključak proizlazi iz nesporne činjenice, da svjedok poznaje optuženog, kao i suizvršioce, kao komšije. Poznaje njihove familije i zna kako je optuženi odrastao, zna gdje je i kada otac optuženog „policajac B.“ sagradio porodičnu kuću. Sud primjećuje da je od predmetnog događaja do svjedočenja u postupku suđenja proteklo vrijeme od 22 godine, koje kod običnih svjedoka očevidaca stvara problem, da se određeni detalji i činjenice zaboravljaju. Međutim, poznato je da svjedoci koji su oštećeni krivičnim djelom, kao očevici, daleko bolje i kvalitetnije pamte detalje događaja, zbog preživljene traume, koja oštećene svjedoke uvijek podsjeća na događaj i time spriječava zaborav zbog protoka vremena. To što oštećeni nije nikome osim bratu Š. povjerio saznanje o identitetu napadača, za vrijeme kratkog boravka u K., nakon napada, je razumljivo i opravdano s obzirom na činjenicu neprocesuiranja zločina nad civilima i ujedno straha, da se ne otkriju kao očevici i time postanu meta novog napada. Da je ova činjenica tačna, proizlazi iz iskaz svjedoka T. N., koji je u jedinstvenom predmetu svjedočio o drugim događajima, te je kao očevidac jednog napada i ubistva dva civila, otišao na tzv. punkt i policiji prijavio učinioce koje je prepoznao, dežurni policajac mu je rekao, da nikom ne govori imena učinilaca ubistva, je može „izgubiti glavu“. Kako je grupa zločinaca slobodno prolazila putem pored tzv. punkta i ulazila u naselje R., uglavnom naseljeno civilima Bošnjacima, to je ovim civilima bilo jasno, da se napadači ne plaše policije i da se uvijek i svakom tko ih prokaže mogu osvetiti. Na osnovu takvih saznanja, mještani očevici, pa i Š. A. opravdano nisu govorili svojoj okolini niti službenim osobama imena napadača i učinilaca krivičnih djela za vrijeme ratnog boravka u R..

Stoga ovaj sud ocjenjuje iskaz Š. A. vjerodostojnim i pouzdanim, držeći, da je njegov iskaz rezultat stvarnog i neposrednog saznanja i viđenja, a uz to i od ranije poznavanja svih napadača, koji su ušli u njegovu kuću. Taj iskaz kao potpuno valjan dokaz, neposredno i bez ikakve sumnje ukazuje, da su napadači na njegovu kuću, njegovo povrijeđivanje i pljačkanje njegovog novca, a ujedno i kao ubice njegove žene F. i punice F. bili; Vrtunić Mladenko, Bajić Predrag i B. Ž.. U pravcu potvrde zaključka o istinitosti ovoga iskaza, ide i činjenica, da je optuženi Bajić Predrag na osnovu zaključenog sporazuma o priznanju krivnje sa Kantonalnim tužiocem iz Bihaća, pravomoćno osuđen pred ovim sudom za suizvršilaštvo u radnji opisanoj pod tačkom „f“ optužnice, za koju radnju je Bajić Predrag pravomoćno osuđen, a koja radnja se stavlja na teret i optuženom Vrtunić Mladenku, kao suizvršiocu. Uz ovu činjenicu, da je pravomoćnom presudom utvrđena činjenica o suizvršilaštvu radnje krivičnog djela pod takom „f“ optužnice, se dopunjava i sadržajem iskaza Bajić Predraga, kojeg je dao u svojstvu svjedoka kod Kantonalnog tužioca u Bihaću nakon zaključenog sporazuma o priznanju krivnje. U ovome iskazu, kojeg je Kantonalni tužilac uveo kao dokaz u toku postupka, navode se detalji, kako su se sastali optuženi Vrtunić Mladenko, te Bajić Predrag i B. Ž. dana 21.11.1992. godine u jednoj kafani u K., kojom prilikom su se dogovorili da napadnu na kuću Š. A.. Zaključujući da ovaj ima novaca, budući je radio u Njemačkoj, a njegova supruga F., da je radila u Robnoj kući u K.. Kako je Bajić Predrag naveo u svome iskazu, taj dogovor je rezultirao napadom na kuću Š. A.. Iste noći po dogovoru, njih trojica obučeni u vojne uniforme, naoružani puškama, a uz to je Vrtunić Mladenko sa nožem, provalili su u kuću Š. A., te ga tukli, i boli i rezali nožem po tijelu, tražeći od njega novac i zlato, te su tako iznudili predaju sveg novca kojeg je A. posjedovao. Potvrdio je, da je A. pobjegao ispred kuće kada je on brojao novac, kojeg je A. iskopao ispod crijepa i njemu predao najlon kesu sa novcem. Bajić Predrag kao svjedok, tvrdi; da su u kući ostali Vrtunić Mladenko i B. Ž. i da su oni ubili Š. F. i K. F., dok je on trčao za odbjeglim A. Š.. Ovu činjenicu navodi, jer je čuo pucnje iz A. kuće, dok je trčao za A..

Iskaz Bajić Predraga, kao svjedoka dat kod Kantonalnog tužioca, te pravomoćna presuda u odnosu na njega u pogledu tačke „f“ optužnice, potvrđuju, da je Š. A. od svojih prvih iskaza, koje je davao pred ovlaštenim službenim osobama policije i Kantonalnim tužiocima, pa do glavne rasprave uvijek govorio identično i istinito o činjenicama napada na svoju kuću i identitetu napadača. Ostali iskazi svjedoka optužbe služe kao indicije, koje potvrđuju i pojačavaju zaključak o vjerodostojnosti toga iskaza.

Sud je dakle, poklonio vjeru iskazu svjedoka Š. A., kao i ostalim dokazima optužbe, koji potvrđuju i podupiru činjenice o krivičnom djelu.

Sa istom pažnjom sa kojom je analizirao i cijenio dokaze optužbe, sud je cijenio i dokaze odbrane optuženog, iskaze salušanih svjedoka odbrane; B. M., V. J., Bajić Predraga i optuženog Vrtunić Mladenka kao svjedoka, te materijalne dokaze-isprave, koje je branilac optuženog iznio i uložio u spise predmeta.

Odbrana optuženog je predlagala izvođenje i drugih dokaza, saslušanje svjedoka K. A., vještačenje uračunljivosti optuženog i sposobnosti za učinjenje krivičnog djela, kako je taj prijedlog formulirala odbrana, grafološko vještačenje potpisa B. K. na dozvoli za kretanje optuženog Vrtunić Mladenka.

Prijedlog za saslušanje svjedoka K. A., pritvorenika u KPZ Bihać, na okolnosti saznanja, da je pritvorenik u istom KPZ-u Bajić Predrag govorio, da optuženi Vrtunić Mladenko nije učesnik u događaju za koji je optužen je odbijen kao nepotreban jer je na te iste okolnosti saslušan svjedok B. M., također pritvorenik u KPZ Bihać, kao i Bajić Predrag,

tako da je po ocjeni ovoga suda saslušanje svjedoka K. A. ostalo nepotrebno, zbog čega je taj prijedlog odbijen.

Prijedlog za vještačenje računljivosti i sposobnosti optuženog za učinjenje krivičnog djela, također je odbijen. Naime, psihijatrijsko vještačenje optuženog lica se određuje, kada se pojavi sumnja da je njegova računljivost smanjena ili isključena ili da je krivično djelo učinio zbog ovisnosti od alkohola ili opojnih droga. Zaključak o postojanju sumnje u nečiju smanjenu ili isključenu računljivost, zasniva se na činjenicama i dokazima, kako bi se moglo ocijeniti da li je prijedlog za psihijatrijsko vještačenje opravdan. Branilac optuženog uz prijedlog za vještačenje nije dostavio medicinsku dokumentaciju ili druge dokaze, koji bi upućivali na zaključak o potrebi psihijatrijskog vještačenja. Nasuprot tom prijedlogu, tokom suđenja je utvrđeno, da je optuženi normalno odrastao, da je redovno završio osnovnu i srednju školu, da je nakon toga našao trajno zaposlenje kod bivše JNA u R. kao vozač, a koje činjenice je potvrdio branilac optuženog u završnoj riječi. Nadalje je utvrđeno da je optuženi početkom rata u BiH došao na teritoriju BiH, gdje je mobiliziran i angažiran u vojsku Republike Srpske. Uz ovo ocijenjena je i medicinska dokumentacija optuženog, koju je branilac uložio u spise predmeta o njegovim oboljenjima i liječenju. Iz te dokumentacije je vidljivo da je optuženi tokom 1992. godine jednom liječen u garnizonskoj ambulanti Banja Luka od bolesti lumbaga, zašto je dobio kućnu poštedu i određene medikamente. Tek sredinom 1994. godine je dva puta upućivan na pregled neurologu radi neurološke obrade, međutim navednim pregledima nisu ustanovljene smetnje, zbog kojih bi bio nepodoban za vojnu službu, tako da je prema priloženoj dokumentaciji vojne pošte 7286 Banja Luka, od 30.03.1996. godine optuženi proveo vrijeme u vojnoj jedinici od početka mobilizacije pa do 20.03.1996. godine, kada je prestala potreba za njegovim daljnjim vojnim angažiranjem. Ocjenom navedenih činjenica, utvrđuje se, da je optuženi imao problema sa bolešću kičme u manjoj mjeri i da je zbog toga dobivao poštede od vojne službe i kućnu njegu, a nije kao nesposoban otpušten iz vojske. Na osnovu toga ovaj sud nije mogao zaključiti da je kod optuženog bila isključena ili smanjena računljivost, a uz to nije bilo nikakvih pouzdanih dokaza niti indicija, da bi optuženi bio zahvaćen nekom trajnom ili privremenom duševnom bolešću, privremenim duševnim poremećajem ili zaostalim duševnim razvojem ili da je krivično djelo učinjeno uslijed ovisnosti od alkohola ili opojnih droga, pa je u skladu sa takvom ocjenom navedenog prijedloga, odbijen prijedlog odbrane za psihijatrijsko vještačenje optuženog. Istovremeno je sud odbio i prijedlog odbrane optuženog za psihološko vještačenje, na okolnosti kako je navela odbrana, da li je optuženi sklon vršenju krivičnih djela. Takav prijedlog je odbijen kao nerazumljiv i nejasan i time potpuno neosnovan.

Sud je odbio prijedlog odbrane, za prinudno dovođenje svjedoka B. K. iz B. L., radi ispitivanja u svojstvu svjedoka odbrane, na okolnosti, da li je on potpisao rubriku u dozvoli za putovanje optuženog Vrtunić Mladenka od 22.11.1992. godine. Naime, po prihvaćenom prijedlogu odbrane, dva puta je sud pozivao svjedoka B. K. na adresu u B. L., koju je u prijedlogu označio branilac optuženog. Oba upućena poziva su vraćena zbog nemogućnosti uručivanja svjedoku. Između dva pozivanja, ovaj sud je angažirao Odjel ovoga suda za podršku svjedocima, radi uspostave kontakta sa svjedokom i objašnjenja svjedoku svrhe pozivanja pred ovaj sud. Međutim, i pored provjere putem Telekomu Republike Srpske, Odjela za podršku svjedocima Okružnog suda Banja Luka i MUP USK, Odjel za podršku svjedocima nije uspio utvrditi broj telefona niti ostvariti kontakt sa svjedokom B. K., o čemu je pismenim putem upoznato sudsko vijeće. U takvoj situaciji, ovaj sud je ocijenio, da nije moguće redovnim putem pozvati svjedoka, a kako taj svjedok nije primio poziv, to nije bilo moguće primjeniti prinudnu mjeru koju je predlagala odbrana optuženog, jer primjena mjere prinudnog dovođenja svjedoka u takvoj situaciji ne bi bila zakonita i došlo bi do kršenja

ljudskih prava, što je nedopustivo. Uz takvu ocjenu ide i zaključak ovoga suda, da nije sporno da je osoba imenom B. K., kako to navodi odbrana potpisao otpust optuženog na kućnu njegovu iz kasarne M. kod B. L.. Dakle, pošto potpis B. K. na navedenom dokumentu nije sporan, to po ocjeni ovoga suda i zbog činjenice da se svjedoku nije mogao uručiti poziv, prijedlog za njegovo prinudno dovođenje je odbijen kao neosnovan.

Odbijen je i prijedlog za grafološko vještačenje potpisa B. K., međutim branilac optuženog je „na svoju ruku“ pribavio pismeni nalaz i mišljenje o grafološkom vještačenju potpisa B. K. i taj nalaz i mišljenje od 09.06.2014. godine dostavio u spise predmeta skupa sa ostalim materijalnim dokazima. Pošto navedeni nalaz i mišljenje nije pribavljen u skladu sa zakonom, to ovaj sud nije analizirao i ocjenjivao grafološkom nalaz i mišljenje kojeg je branilac dostavio sudu. Naime, činjenica na koju se taj nalaz poziva sama po sebi nije osporena od Kantonalnog tužioca, a nije sporna ni za ovaj sud.

Pošto nalaz grafološkog vještačenja, kojeg je branilac optuženog uložio u spise predmeta nije pribavljen u smislu člana 110 stav 1 ZKPFBiH, ovaj sud je ocijenio da taj nalaz nije zakonit, zbog čega navedeni nalaz i mišljenje od 09.06.2014. godine nije uzet u razmatranje i ocjenu.

Ostale dokaze odbrane optuženog sud je ocijenio kako slijedi:

Svjedok B. M. je svjedočio na okolnosti, da je pritvorenik Bajić Predrag tokom susreta u KPZ Bihać, gdje se i on nalazi u pritvoru, govorio, da Vrtunić Mladenko nije učestvovao u izvršenju krivičnog djela iz tačke f) optužnice. B. M. je u svom iskazu doista naveo, da je u kontaktima sa Bajić Predragom čuo, kako ovaj govori da Vrtunić Mladenko nije sudionik u zločinu za koji je optužen. Na taj način je B. M. u svom iskazu samo prenio po čuvenju pričanje Bajić Predraga iz KPZ Bihać. Pošto je iskaz svjedoka Bajić Predraga, kojeg je dao pred sudom na iste okolnosti, od strane ovog suda ocijenjen kao neprihvatljiv i neistinit, tako je i iskaz svjedoka B. M. ocijenjen kao neprihvatljiv i neistinit. Naime, iskaz Bajić Predraga je u potpunoj suprotnosti sa pravomoćnom presudom ovoga suda broj 01 0 K 008800 14 K od 22.05.2014. godine, kojom je optuženi Bajić Predrag za učešće u izvršenju krivičnog djela iz tačke f) optužnice u suizvršilaštvu sa optuženim Vrtunić Mladenkom i B. Ž. proglašen krivim i osuđen zbog krivičnog djela iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 peruzetog KZSFRJ, te u suprotnosti sa iskazom od 08.05.2014. godine, kojeg je Bajić Predrag kao svjedok dao kod Kantonalnog tužilaštva u Bihaću, nakon potpisivanja sporazuma o priznanju krivnje za krivično djelo označene pod tačkom f) optužnice, kao i za druge tačke optužnice koje su stavljene na teret Bajić Predragu. Ovakva ocjena iskaza Bajić Predraga proizlazi iz činjenice, da je ovaj sud prihvatio iskaz svjedoka Bajić Predraga od 08.05.2014. godine u smislu člana 288 ZKPFBiH, prilikom unakrsnog ispitivanja svjedoka od strane Kantonalnog tužioca, koji dokaz je priložio Kantonalni tužilac u cilju pobijanja iznesenih navoda Bajić Predraga na glavnoj raspravi u predmetu suđenja Vrtunić Mladenku. Pravdanje svjedoka Bajić Predraga, da takav iskaz u korist optuženog Vrtunić Mladena daje „jer mu je proradila savjest“, nije prihvatljiv, kada se ima u vidu iskaz oštećenog Š. A. i već date ocjene dokaza i utvrđenih činjenica o identitetu učesnika u napadu na kuću Š. A. i počinjenom zločinu u njegovoj kući. Stoga je po ocjeni ovoga suda, iskaz svjedoka Bajić Predraga odbačen kao neistinit i neprihvatljiv za ovaj sud, kao i iskaz svjedoka B. M., jer se zasniva na prenošenju neistinitih tvrdnji svjedoka Bajić Predraga.

Svjedok V. J. je majka optuženog, a svjedočila je u korist tvrdnje odbrane, da optuženi nije bio u K. u vrijeme zločina u kući Š. A., dakle da nije bio u K. dana 21.11.1992.godine u

noćnim satima. U svom iskazu svjedokinja tvrdi da je njen sin Vrtunić Mladenko došao kući na dopust drugog dana, odnosno sutradan nakon ubistva Š. F. i K. F.. Ocjenom navedenog iskaza proizlazi zaključak, da svjedokinja ne zna niti može znati, kada je doista optuženi iz M. došao u K.. Ta okolnost se vjerodostojno rješava korištenjem sadržaja iskaza Bajić Predraga, kojeg je dao kao svjedok u Kantonalnom tužilaštvu i koji iskaz je kao dokaz prihvaćen od strane ovoga suda. Iz tog iskaza jasno proizlazi, da su se Bajić Predrag, B. Ž. i optuženi sastali jednog dana naveče u kafani u K., gdje su se dogovorili o izvršenju krivičnog djela, odlučujući tada, da napadnu na kuću Š. A., jer da A. i njegova supruga Š. F. imaju novaca. Takav zaključak je i objektivno valjan, jer su Bajić Predrag, B. Ž. i optuženi Vrtunić Mladenko bili komšije Š. A., znali su da je on radio u Njemačkoj, a njegova supruga F. da je radila u robnoj kući u K., pa su zaključili da u kući Š. A. ima novca, tako da su njih trojica poslije tog razgovora izvršili napad na kuću Š. A.. U svom iskazu Bajić Predrag kao svjedok dalje navodi, da su sva trojica imali na sebi vojne uniforme, da su bili naoružani puškama, a za optuženog Vrtunić Mladenka je naveo da je imao nož. Svjedok Bajić Predrag kao suizvršilac u tom krivičnom djelu objašnjava, kako je izvršen napad te noći, a to je nesporno bilo dana 21.11.1992. godine, na kuću Š. A. i taj iskaz je suglasan opisu krivičnog djela učinjenog na način kako je opisan u tački f) optužnice. Pošto je ovaj sud prilikom ocjene sadržaja dokaza, prihvatio taj iskaz Bajić Predraga kao istinit, jer je činjenično suglasan načinu napada i redoslijedu radnji sa iskazom svjedoka očevica-oštećenog Š. A., onda je jasno da je iskaz svjedoka V. J. neodrživ, a posebno njena tvrdnja da optuženi nije bio u K. 21.11.1992.godine i da je došao na dopust kući nakon napada na kuću Š. A. i ubistva Š. F. i K. F.. Ovaj sud a priori ne zaključuje, da je iskaz navedene svjedokinje lažan. Možda je optuženi doista došao kući tek sutradan nakon zločina, ali iz ocjene ostalih dokaza i već utvrđenih činjenica je jasno, da svjedokinja ne može vjerodostojno potvrditi, gdje je bio optuženi Vrtunić Mladenko dana 21.11.1992. godine u vrijeme učinjenja krivičnog djela. Radi toga iskaz svjedoka V. J. nije od ovoga suda prihvaćen kao vjerodostojan, niti se na osnovu njega može utvrđivati činjenica koja bi išla u prilog zaključivanja, da optuženi Vrtunić Mladenko u vrijeme učinjenja krivičnog djela nije bio u kući Š. A..

Tvrđnje svjedokinje V. J., majke optuženog, da se optuženi nikada nije šišao „na ćelavo“, niti da je nosio maskirnu uniformu, nisu odlučujuće za ocjenu postojanja krivičnog djela. Optuženi je bio pripadnik vojska RS i nosio je uniformu, te nije sporno da je u vojnoj uniformi sudjelovao u izvršenju krivičnog djela, a dali je bio ošišan „na ćelavo“ ili je imao kratku kosu, što je primjereno šišanje pripadnika vojske, manje je bitno i takve tvrdnje svjedoka ne utječu na zaključak o postojanju činjenica o krivnji optuženog za učinjeno krivično djelo. Na ovaj način su ocjenjene i vrednovane tvrdnje optuženog o načinu šišanja i vrsti uniforme koju je nosio .

Prema tome o neprihvatanju iskaza svjedoka Bajić Predraga kojeg je dao na glavnoj raspravi 08.07.2014. godine po prijedlogu odbrane optuženog nije potrebno duže i više elaborirati. Prilikom odluke o neprihvatanju takvog iskaza, kao neistinitog i neodrživog, sud je išao dalje i ocijenio takav iskaz pred ovim vijećem kao svjesno lažno iskazivanje, koji je poduzet sa ciljem da se na nedopušten način pomogne i olakša položaj optuženog Vrtunić Mladenka. Ovakav zaključak o kvaliteti iskaza Bajić Predraga je tim prije opravdaniji, kada se ima u vidu činjenica, da je on i pored dugogodišnje istrage i prikupljanja obimnog dokaznog materijala, umjesto suizvršioca, Vrtunić Mladenka i B. Ž. „optužuje“ sasvim drugih lica, od kojih je jedno lice izgubilo život u toku rata, a drugo lice bilo aktivni svjedok optužbe u toku krivičnog postupka protiv optuženog Bajić Predraga i drugih. Navedena lica nisu nikada spomenuta u istrazi, niti je tokom istrage bilo sumnji u identitet učinilaca krivičnog djela. Zbog svih navedenih razloga iskaz svjedoka Bajić Predraga od 08.07.2014.

godine, dat na glavnoj raspravi je odbačen kao neistinit, jer je u suprotnosti sa sadržajem izvedenih dokaza i utvrđenih činjenica, koje proizlaze iz ocjene dokaza optužbe.

Obrana optuženog se zasniva i na iskaz optuženog u svojstvu svjedoka i podataka navedenih u Dozvoli za putovanje na ime Vrtunić Mladenka, bez posebnog broja i datuma, koja je izdata na obrazcu bivše JNA, na osnovu čega odbrana tvrdi, da je optuženi dana 21.11.1992. godine bio u kasarni M., iz koje je došao u K. tek 22.11.1992. godine, tako da nije mogao biti u kući Š. A., niti može biti odgovoran za učinjeno krivično djelo. Sud takvu odbranu ocjenjuje kao neprihvatljivu. Već je u ovoj presudi rečeno iz kojih razloga ovaj sud zaključuje, da je optuženi Vrtunić Mladeko suizvršilac krivičnog djela iz izreke ove presude. U tom pravcu ocjenjeni su i navedeni dokazi odbrane kao neistiniti i neprihvatljivi. Nije sporno da je u trećoj rubrici navedene dozvole upisano vrijeme poštede optuženog, radi kućne njege za period od 22-27.11.1992. godine. Prema notornom pravilu o računanju rokova, termin od 22. , znači od 00 sati toga dana, a iz dozvole se također vidi, da je optuženi izmiren sa hranom sa 22.11.1992. godine. Koji su onda razlozi, da optuženi ostaje u kasarni do 22. 11.1992. godine , kada toga dana nema pravo na hrani u kasarni ? Ispravno je logički zaključiti, da je optuženi oputovao kući na kućnu njegu sa 21.11., kao što je uostalom i učinio, jer je 21.11.1992. godine bio u K., a što nedvojbeno izlazi iz iskaza Bajić Predraga datog kod Kantonalnog tužioca od 08.05.2014. godine i iskaza oštećenog Š. A., koji je u svojoj kući kao napadača prepoznao Vrtunić Mladenka.

Ovakvom ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud zaključuje, da iskaz kojeg je dao optuženi kao svjedok nije prihvatljiv, jer nije istinit i bitno je u suprotnosti sa iskazima kojima je sud poklonio vjeru i o tome dao logične razloge. Svjedočki iskaz optuženog Vrtunić Mladenka je usmjeren na pokušaj oslobađanja od krivnje za učinjeno krivično djelo, te je taj iskaz kao neprihvatljiv i neistinit odbijen.

Na osnovu ocjene svih izvedenih dokaza, kako optužbe tako i odbrane, ovaj sud je zaključio da je optuženi učinio krivično djelo Ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 preuzetog KZSFRJ i da je za to djelo kriv. Suizvršilaštvo je učinjeno sa licima navedenim u činjeničnom dijelu ove presude. Pravni opis navedenog krivičnog djela sadrži blanketnu dispoziciju, koja upućuje na to ,da su radnje koje su navedene u opisu krivičnog djela protivne međunarodnom pravu. Tako ovo krivično djelo čini svaka osoba, koja kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacija, koji nema međunarodni karakter, naredi ili počini neko od djela opisanih u odredbi iz člana 142 stav 1 preuzetog KZSFRJ. Dispozicija djela je blanketna i temelji se na odredbi iz člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata i Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju sa odredbama iz člana 4 stav 1 i 2 tačka a) i g) .

Radnja učinjenja krivičnog djela od strane optuženog Vrtunić Mladenka kao Ratni zločin protiv civilnog stanovništva je učinjena u vrijeme rata u BiH, napadom na civile, koji napad je konkretno označen u činjeničnom dijelu ove presude, kao protupravan napad na kuću oštećenog Š. A., udaranje, ubadanje i rezanje nožem sa nanošenjem teških tjelesnih povreda, a zatim protupravno oduzimanje novca, kao pokretne imovine civila i ubistva dvije civilne osobe u tom napadu, koje radnje su pravno sadržane u opisu krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZSFRJ.

Iz opisa krivičnog djela u članu 142 stav 1 preuzetog KZSFRJ, jasno se vidi, da je radnja usmjerena protiv osnovnih ljudskih prava i sloboda, odnosno elementarnih prava civilnog stanovništva. Radnja izvršenja je alternativnog karaktera, pa je za postojanje krivičnog djela

dovoljno da je učinjena jedna od propisanih radnji, međutim postojaće jedno krivično djelo, kada učinilac izvrši više radnji iz citirane zakonske odredbe. Kako je već navedeno, učinjene radnje predstavljaju krivično djelo, tek ako su tim radnjama povrijeđena pravila međunarodnog ratnog prava. Zaštićene osobe prema odredbama Međunarodnog humanitarnog prava iz člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata i člana 4 stav 1 tačka a) i g) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju su lica koja nisu pripadnici oružanih snaga i ne učestvuju u borbi. Na osnovu toga nije sporno, da su Š. A. , njegova žena Š. F. i punica K. F. imali status civila i time osoba direktno zaštićenih Međunarodnim humanitarnim pravom. Da su navedene osobe civili i da je njihov fizički integritet, kao što je život i tijelo, njihov dom i imovina zaštićeni zakonima uopće, pa tako i Međunarodnim humanitarnim pravom, bilo je u svakom slučaju poznato optuženom.

Sud je utvrdio da je optuženi Vrtunić Mladenko kriv za učinjeno krivično djelo opisano u izreci ove presude, jer je nedvojbeno i pouzdano utvrdio činjenice da je optuženi sa još dvije osobe (što suštinski predstavlja sadržaj pojma više osoba) učestvovao u radnji izvršenja krivičnog djela iz optužnice, iz čega proizlaze posljedice, da se sve radnje krivičnog djela stavljaju na teret svakom suizvršiocu i svaki suizvršilac se po zakonu može kazniti kaznom propisanom za navedeno krivično djelo, a istovremeno radnjama opisanim u činjeničnom dijelu npresude povrijeđena su pravila međunarodnog humanitarnog prava iz člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata i člana 4 stav 1 tačka a) i g) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju.

S obzirom na prirodu inkriminiranih radnji ovo krivično djelo se po pravilu može počiniti samo sa umišljajem.

Optuženi Vrtunić Mladenko je po nalaženju ovoga suda bio svjestan, da svojim radnjama čini zabranjeno djelo. On je bio svjestan, da je pravnim propisima (Krivični zakon Republike Srpske) koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja krivičnog djela, bilo zabranjeno udaranje, povrijeđivanje i ubijanje građana- civila, napadati na njihovu imovinu i otimanje novca, kao i napadanje i protupravno ulaženje u tuđi stan ili kuću. Pri ovoj ocjeni postojanja umišljaja kod optuženog, vijeće smatra da nije nužno utvrđivati, da li je optuženi znao da njegovo postupanje predstavlja kršenje međunarodnog humanitarnog prava, kao što su odredbe Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata i odredaba Dodatnog protokola II. Bitno je da je on bio svjestan zabranjenosti takvih djela na osnovu domaćeg propisa ili zakona uopće. Utvrđujući subjektivni element krivičnog djela, odnosno umišljaj optuženog, sud je zaključio da je optuženi htio učinjenje svih radnji koje čine konstitutivne elemente krivičnog djela, rukovođen i motiviran koristoljubljem, što se jasno vidi iz iskaza oštećenog Š. A., da su napadači, među kojima je prepoznao i optuženog, uporno ga udarali, rezali i ubadali nožem, sve dok ga nisu prisilili da im preda novac koji je posjedovao. Učinjena ubistva Š. F. i K. F., po ocjeni ovoga suda su rezultat pokušaja učinilaca, da se prikrije napad na kuću Š. A., njegovo povrijeđivanje i protupravno oduzimanje novca, odnosno ubistva su rezultat pokušaja prikrivanja već učinjenog napada i povrijeđivanja Š. A. i spriječavanja kasnijeg prepoznavanja učinilaca od strane ukućana, pa je zbog toga Bajić Predrag, koji je također osuđen za tu tačku optužnice, kao svjedok naveo da je trčao za Š. A. koji je bio u bjekstvu, sa očitim ciljem da ga ubije, kako bi spriječio naknadno svjedočenje o krivičnom djelu. Po ocjeni ovoga suda optuženi je učinio krivično djelo sa direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svih radnji svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Pošto je sud utvrdio da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio uračunljiv i postupao sa umišljajem, to je optuženog oglasio krivim, te je u skladu sa odredbom iz člana 142 stav 1 i člana 41 preuzetog KZSFRJ optuženog Vrtunić Mladenka osudio na kaznu zatvora u trajanju od deset godina.

Prilikom odlučivanja o visini kazne, ovaj sud je imao u vidu visinu zakonom zapriječene kazne za ovo krivično djelo, te sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, koje utječu na visinu kazne.

Tako je od olakšavajućih okolnosti sud cijenio činjenicu da optuženi nije osuđivan, da je od učinjenja krivičnog djela do dana presuđenja proteklo vrijeme od 22 godine, cijenio je siromašno stanje optuženog, činjenicu da nije zaposlen, da je bez imovine i da živi sa majkom u zajedničkom domaćinstvu, koja je također siromašna i u poodmaklim godinama života. Od otežavajućih okolnosti ovaj sud je cijenio način izvršenja krivičnog djela, koja se ogleda u povećanoj upornosti, drskosti i bezosjećajnosti prilikom izvršenja krivičnog djela, brojnost radnji izvršenja koje ulaze u sastav jedinstvenog krivičnog djela, te da je djelo izvršeno iz niskih koristoljubivih pobuda, kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, a to je činjenica, da su građani Bošnjačke narodnosti nad kojima je izvršeno ovo krivično djelo bili očito obespravljani od strane lokalnih vlasti, što se vidi iz činjenice da se najteža krivična djela kao što su ubistva i teška povrijeđivanja lica Bošnjačke nacionalnosti nisu prijavljivala nadležnim organima niti procesuirala, iako je o tim krivičnim djelima prikupljan dokazni materijal.

Ovaj sud smatra, da će se izrečenom kaznom zatvora u potpunosti postići svrha kažnjavanja, koja se sastoji u spriječavanju učinioaca, da čini krivična djela i njegovo preodgajanje, odgojni utjecaj na druge da ne čine krivična djela, te u jačanju društvenog morala i razvoja društvene odgovornosti i discipline, kako je to predviđeno odredbom iz člana 33 KZ SFRJ.

Pošto je optuženi proveo u pritvoru vrijeme od 22.02.2013.godine, pa nadalje, to je sud odlučio, na osnovu člana 50 preuzetog KZSFRJ, da se vrijeme provedeno u pritvoru uračuna optuženom u izrečenu kaznu zatvora.

Na osnovu utvrđenja činjenica, da je optuženi slabog i siromašnog imovnog stanja, da nije zaposlen i da nema neke značajne imovine, to ga je sud na osnovu člana 202 stav 4 ZKPFBiH oslobodio dužnosti naknade troškova krivičnog postupka i odredio da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

Nije sporno, da je ovaj sud optuženog oglasio krivim za krivično djelo učinjeno na štetu Š. A.. Također nije sporno da je u okviru navedenog krivičnog djela utvrđena činjenica, da je od oštećenog Š. A. izvršenjem krivičnog djela protupravno oduzet novac u iznosu od 6.300,00 DEM. Oštećeni Š. A. je na glavnoj raspravi postavio odštetni zahtjev i zatražio da mu učinioci vrate novac u iznosu od 6.300,00 KM bez kamata.

Navedeni iznos materijalne štete sud je utvrdio na osnovu prihvaćenog iskaza svjedoka i oštećenog Š. A., te činjenice, da je optuženi sa ostalim suizvršiocima krivičnog djela, dijelio novac protupravno oduzet od oštećenog, kako to nesporno proizlazi iz iskaza svjedoka Bajić Predraga od 08.05.2014. godine, kojeg je dao u Kantonalnom tužilaštvu u Bihaću, te da odbrana optuženog, iako je negirala učinjenje krivičnog djela, nije posebno osporila ni visinu ni osnovanost odštetnog zahtjeva, kojeg je postavio oštećeni Š. A..

Na osnovu nesporne činjenice, da su učinioci krivičnog djela od oštećenog oduzeli novac , a da je za to krivično djelo optuženi oglašen krivim, to je ovaj sud usvojio odštetni zahtjev oštećenog i u smislu člana 212 stav 3 ZKPFBiH obvezao optuženog Vrtunić Mladenka, kao suizvršioca krivičnog djela, da na ime naknade materijalne štete oštećenom Š. A. isplati solidarno iznos od 6.300,00 KM u roku od tri mjeseca od dana pravomoćnosti presude.

Na osnovu odredbe iz člana 300 stav 1 ZKPFBiH riješeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar:
Kornelije Butković

Predsjednik vijeća:
Vojislav Pušac

POUKA O ŽALBI : Protiv ove presude dopuštena je žalba, koju mogu podnijeti stranke, branilac i oštećeni, Vrhovnom sudu FBiH u Sarajevu u roku od 15 dana od prijema, a putem ovoga suda. S tim da oštećeni može pobijati presudu samo zbog odluke suda o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinskopравnom zahtjevu.